

DE PATIËNT

WRAAK SMAAKT ALTIJD ZOET

PETRA SPARK

Uitgeverij Letterdelta Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, oktober 2022

Heruitgave, augustus 2025

© 2022 Petra Spark

Auteur: Petra Spark

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverontwerp: Fabrice Coppens

Grafische vormgeving: uitgeverij Letterdelta

Drukwerk: Centraal Boekhuis

Uitgeverij: Letterdelt

www.letterdelta.nl

isbn: 978-90-835568-4-0

PROLOOG

Was deze man te vertrouwen? Ze dacht van wel, maar misschien had ze hem verkeerd ingeschat. De blik in zijn ogen leek veranderd nu hij alleen met haar was en ze hier lag vastgebonden op het bed. Er was iets met de manier waarop hij haar aankeek, waardoor hij haar deed denken aan een roofdier. Ze probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat alles goed zou aflopen en dat dit slechts een spelletje was. Haar verstand fluisterde haar toe dat ze zich geen zorgen hoefde te maken.

Toch stak een lichte vlaag van paniek de kop op. Zijn ogen leken met de seconde duisterder te worden. Hij deed haar aan iemand denken, maar aan wie? Hoe heette die kerel uit die documentaire die ze had gezien? Zweet parelde op haar voorhoofd en ze ademde diep in en uit. Tegelijkertijd groeide het besef dat haar op en neer bewegende borstkas hem vast opwond.

Hier lag ze dan, vastgeketend aan het bed, in rode lingerie die niets aan de verbeelding overliet. Ze had hem vertrouwd omdat ze hem kende van vroeger. Geen haar op haar hoofd die eraan had gedacht dat hij kwaad in de zin had. Geen seconde had ze hem gewantrouwd. Had ze de verkeerde beslissing genomen? Liet haar mensenkennis haar in de steek?

Richard Ramirez ging het plots door haar heen. Dat was de naam die ze zocht. Zo heette de gewelddadige seriemoordenaar uit de docuserie *The Night Stalker*. Die psychopaat had het charisma van een playboy, maar in een fractie van een seconde veranderde hij in iets wat de verpersoonlijking van de duivel kon zijn. Wanneer zijn blik doods werd en hij zijn rottende tanden liet zien, leek hij niet langer menselijk. Zou ze zelf ook eindigen in de handen van een psychopaat, was dat het lot dat haar was beschoren?

Doe niet zo stom, sprak ze zichzelf moed in. Deze man lijkt helemaal niet op *The Night Stalker*. En toch ... De manier waarop hij naar haar keek, de hongerige blik die hij haar toewierp vanonder zijn dikke, donkere wenkbrauwen stelde haar niet gerust.

Nauwgezet volgde ze zijn bewegingen. Hij liep naar de tafel tegen

de muur, koos een van de knevels die er lagen uitgestald en kwam naar haar toe. Hij aarzelde toen zijn blik werd getrokken naar de hete paraffine naast het bed. Het leek alsof hij in een innerlijke strijd verkeerde en niet goed wist wat hij eerst met haar wilde doen.

Plots werd haar ademhaling zwaarder, haar ogen voelden hoe langer hoe meer aan alsof ze het formaat hadden van pingpongballetjes. Misselijkheid overviel haar.

Dit kon niet het gevolg zijn van haar eigen angst. Ze voelde de kwijl langs haar kin naar beneden druipen, terwijl ze naar de fles Dom Perignon keek die hij zonet met veel enthousiasme aan haar mond had gezet. Gulzig had ze van de champagne gedronken. Had hij iets in haar drank gedaan, zou dat kunnen? Had ze hem onterecht vertrouwd?

Ze probeerde zich los te wurmen, maar slaagde er niet in. Ze wilde schreeuwen, maar haar keel voelde aan alsof hij was volgepropt met watten.

‘Ik kan niet ...’ was het enige wat ze kon uitbrengen. Haar keel slibde steeds meer dicht.

Hij kwam dichterbij en boog zich over haar heen.

Niet veel later besepte ze dat haar laatste uur had geslagen. De paniek die haar overmande, zorgde ervoor dat de dood sneller intrad dan voorzien.

Het laatste wat ze dacht voor haar ogen glazig werden, was dat ze gelijk had. Die verlegen jeugdvriend die de onschuld zelf leek, was in werkelijkheid niemand minder dan Richard Ramirez.

De man die ze onterecht had vertrouwd was haar Night Stalker geworden.

1

Flirten is niet alleen voor singles

Vincent Roels was niet op zoek naar een flirt, hij wilde meer. Als achtjarige was hij ervan overtuigd dat hij met zijn buurmeisje Anja zou trouwen en dat ze nog lang en gelukkig zouden leven. Alles was anders gelopen.

Terwijl de avondzon onderging en de boomtoppen in de verte baadden in het warme zonlicht, surfte Vincent verder op de website Second Love, een site voor mannen en vrouwen die op zoek zijn naar een spannende affaire.

Meld je gratis aan

Hij koos een gebruikersnaam en een wachtwoord. Vervolgens typte hij zijn mailadres in. Even aarzelde hij. Zijn vinger zweefde boven de knop *Meld je aan*.

Terwijl hij naar beneden scrolde viel zijn oog op de rubriek *Serieuze profielen*. Het zou hem verbazen als de meeste bezoekers van deze site op zoek waren naar serieuze profielen. Het leeuwendeel was vast hoofdzakelijk op zoek naar een snelle wip.

Het leek zo eenvoudig om een profiel aan te maken, aan te melden en af te wachten wat er zou gebeuren. Maar was dit een goed plan?

Er was niemand in de buurt om hem op de vingers te tikken of hem terecht te wijzen. Zijn huwelijk was op sterven na dood en zijn zoon studeerde in het buitenland. Toegegeven, in principe kon hij terugkeren naar het rijtjeshuis in Vilvoorde, waar hij officieel nog steeds met Sarah samenwoonde. Ze was erin geslaagd het negentiende-eeuwse huis dat ze twintig jaar geleden hadden gekocht tot een gezellig nest om te toveren, maar de laatste keer dat hij zich er thuis had gevoeld was intussen al een eeuwigheid geleden.

Hij had behoeften die ze niet kon bevredigen, terugkeren naar haar was geen optie en dankzij zijn beste vriend Erik hoefde dat ook niet. Zijn maatje had hem uit de brand geholpen en was met een onverwacht voorstel gekomen.

De gezondheidstoestand van Eriks moeder ging steeds sneller achteruit. Haar spierziekte had haar in een rolstoel gedwongen en ze had een inwonende verpleger nodig. Aanvankelijk weigerde Vincent de baan, hij wilde niet een of ander liefdadigheidsproject zijn. Erik drong aan en zei dat hij radeloos was omdat hij steeds vaker naar het buitenland moest en er zeker van wilde zijn dat zijn moeder in goede handen was.

Vincent wist dat hij altijd op Erik kon rekenen en dit voorstel kwam als een hemels geschenk uit de lucht vallen. Erik had alles om geslaagd te zijn in het leven: de adellijke titel, het droomhuis, de Jaguar en, hoezeer Vincent ook waardeerde wat Erik voor hem deed, toch wenste hij soms dat het leven hem wat meer zou tegenzitten. Hij hoefde niet met zijn wagen tegen een boom te knallen en in het ziekenhuis te belanden. Een klein krasje op het perfecte lakwerk van de Jaguar – Erik had er zelfs een naam voor: *Tigerbabe* – zou al voldoende zijn.

Hij stond op en wandelde naar het schuifraam van het luxueuze dakappartement. Zijn lichaam werd weerspiegeld door het invallende licht. Moedeloosheid en wanhoop stonden op zijn gezicht te lezen, een verbitterde trek overschaduwde zijn mond.

Hij was een vent, geen heilige, en hoewel hij zijn vriend eindeloos dankbaar was voor zijn hulp, werd hij door Eriks penthouse, chique maatpakken en geslaagde carrière geconfronteerd met de kleinschaligheid van zijn eigen bestaan. Erik begreep soms gewoon niet dat het leven genadeloos was als je niet met een gouden lepel in de mond ter wereld kwam.

Vincent was afkomstig uit de arbeidersklasse; zijn vader was een gepensioneerde fabrieksarbeider en zijn moeder had altijd gewerkt als keukenhulp. Van kleins af aan was hij geboeid door het menselijk lichaam. De studie geneeskunde was echter te hoog gegrepen en dus werd hij verpleger.

Toch zou hij het niet erg hebben gevonden om in een adellijke familie te zijn geboren. Zijn ouders zouden hem hebben aangemoedigd om geneeskunde te studeren en de nodige bijlessen hebben geregeld. Ze zouden hem hebben geholpen bij het verbergen van zijn geheim. Mensen met geld kregen alles gedaan, die hadden doofpotten met voorgoed vergrendelde gouden dekseltjes.

Hij keerde terug naar zijn computerscherm en verdiepte zich opnieuw in Second Love. Hij was een man van vlees en bloed die behoefte had aan vleselijk genot. Nu hij en Sarah enkel nog op papier getrouwd waren, vroeg hij zich af wat hem tegenhield. Een beetje afleiding zou er misschien voor zorgen dat hij zich iets minder zielig voelde en zou kappen met dat zelfbeklag.

Met één muisklik drukte hij op de knop *Meld je gratis aan*.

Hij kreeg meteen toegang tot drie gratis profielen van vrouwen die er – op z'n zachtst gezegd – zeer aaibaar uitzagen. Misschien zelfs iets te aaibaar. De dames namen elegante poses aan en droegen romantische jurkjes. Over hun zonnebrillen heen keken ze verleidelijk in de lens van de camera. Kortom, zij waren niet zijn ding. Hij had meer op met vrouwen in leren pakjes die hem een dreigende blik toewierpen terwijl ze hem verleidden met hun zweeppje.

De vrouwen in de bloemetjesjurken hielden een belofte in van iets wat ontbrak in dit chique Vilvoordse penthouse: warmte, genegenheid en afleiding. Het dakappartement waarin hij de volgende maanden zou wonen voelde koud en kil aan. Het leek wel een iglo, gecamoufleerd als luxeappartement. Alles in dit penthouse was tot in de kleinste details bestudeerd, verzonnen door een interieurgoeroe van het hoogste echelon. In het verleden was het weleens gebeurd dat hij in de fluwelen witte sofa ging liggen en zijn modderige sneakers op de armsteunen liet rusten, enkel om Erik op stang te jagen. Erik was de ideale vriend. *De ideale partner in crime* ging er ineens door hem heen, terwijl een ijzingwekkende rilling over zijn ruggengraat liep. Snel verdrong hij de akelige herinnering.

Hij draaide zich om naar Eriks moeder. In haar elektrische rolstoel kwam ze over de massief eiken parketvloer naar hem toe gereden. Haar rolstoel passeerde de weelderige goudpalm en kwam geruisloos tot stilstand. Hij vroeg zich af waarom hij in godsnaam het gevoel had dat deze ALS-patiënt – die via een wangsensoren signalen stuurde naar de computer die haar rolstoel bestuurd – hem besloep.

‘Goedenavond, Vincent.’

Het was nog even wennen aan dit hoogtechnologisch staaltje kunst en de metalige computerstem die Peggy's gedachten omzette naar verstaanbare taal. Hij antwoordde: ‘Goedenavond, Peggy. Wat een prachtige avond, hè?’

‘Ja.’

In al die jaren dat hij als verpleger aan de slag was, had hij nooit eerder zo’n geavanceerde en complex uitgeruste rolstoel gezien. Natuurlijk kende hij Stephen Hawking – de wereldberoemde ALS-patiënt – die over een gelijkaardige rolstoel beschikte, nooit had hij gedacht dat hij een patiënt zou verzorgen die zich zo iets kon veroorloven.

Onbeweeglijk zat ze in haar rolstoel, alsof ze zich niet bewust was van haar omgeving. Met opengesperde ogen staaarde ze voor zich uit. Ze leek wel dood, enkel haar op en neer bewegende borstkas gaf aan dat ze leefde.

Ook al was Vincent het gewend om bedlegerige patiënten te ontkleden, wassen en verschonen, toch be kroop hem af en toe een gevoel van onwerkelijkheid. Soms voelde het alsof hij in de val was gelokt. Zijn rol van verpleger leek veranderd in die van babysitter. De zorg voor zijn patiënten had hij opgeschort om zich te ontfemen over een levensgrote, menselijke pop in een gigantisch, levenloos appartement.

Erik wilde dat zijn moeder de beste verzorging kreeg. Hij zorgde ervoor dat ze rondreed in de Ferrari der rolstoelen. Toch kwam hij haar zelden bezoeken. Als leadzanger van de rockgroep Korzyp was hij vaak in het buitenland en wanneer hij in het land was, verbleef hij meestal op de woonboot van zijn vriendin Els. Waarschijnlijk was de boot nog chiquer ingericht dan dit penthouse en werd Els op financieel vlak nog meer in de watten gelegd dan Peggy.

Vincent miste Eriks gezelschap, nu hij hem steeds minder vaak zag. Alles was veranderd toen Eriks zangcarrière een boost kreeg nadat hij tweede werd op Humo’s rock rally. Wat hij ook miste was seks. Hij wilde vlees, hij wilde het voelen, ruiken en ja ... hij gaf het toe, hij wilde het pijn doen. Dat was misschien wel een van de grootste tegenstellingen van zijn persoonlijkheid. Professioneel gezien was hij het zorgende type, de verpleger, degene die pijn wegnam. De verzorger. Maar wanneer het op relaties met vrouwen aankwam, haalde hij het grootste genot uit fysieke pijn. Het professionele *Hier heeft u iets om de pijn te verzachten*, verving hij in het gezelschap van de juiste vrouw moeiteloos door een dwingend *Geef toe dat het pijn doet, geef toe dat je dit lekker vindt*.

Erik sloeg twee vliegen in één klap door hem op zijn moeder te laten babysitten: hij suste er zijn geweten mee omdat hij vaak van huis

was en hij hielp een vriend uit de nood – of, zoals zijn eigen moeder het al sinds hun prille jeugdijaren had voorspeld: *Erik loodst je door een mijnenveld met zijn ogen dicht, die hou je beter dicht bij je in de buurt, jongen.* Als kind was hij jaloers op de eindeloze bewondering die zijn moeder had voor Erik. Pas in zijn tienerjaren beseftte hij dat zijn moeder eerder gefascineerd was door het luxueuze leventje dat Erik leidde dan door zijn karaktereigenschappen. In gedachten formuleerde hij een weerwoord op zijn moeders opmerking: *Wanneer je rijk genoeg bent om het bommenveld te laten ontminnen voor je het betreedt, kan je er inderdaad blindelings doorheen lopen.*

Hij had een goede band met zijn moeder. Voor het noodlot toesloeg werkte ze als keukenhulp in het verzorgingshuis *De Linde* in Sint-Pieters-Leeuw. Zolang hij zich kon herinneren was ze gepassioneerd geweest door koken: van zelfbereide koekjes en kerstgerechten tot uitgebreide menu's voor communiefeesten waarop grootouders, tantes en ooms, nichten en neven waren uitgenodigd.

Hij zat als kind vaak aan de keukentafel en stak zijn wijsvinger stiekem in het koekjesdeeg wanneer ze met haar rug naar hem toegekeerd stond om de bakplaat in te vetten. Ongeduldig wachtte hij tot ze klaar was en een spelletje Pacman met hem wilde spelen.

In de buurt van zijn patiënten voelde hij zich rijk, hetgeen best hilarisch was. Tegenwoordig hield hij - na aftrek van de hypothecaire lening, de driehonderd euro afbetaling voor zijn Renault en het onderhoudsgeld voor Jens' studentenkamer in Los Angeles - amper zevenhonderd euro per maand over.

Hij had altijd gedacht dat zijn financiële situatie erop vooruit zou gaan naarmate hij ouder werd. In zijn geval was echter het omgekeerde het geval. Bovendien zouden hij en Sarah ooit definitief de knoop moeten doorhakken en de scheiding aanvragen, waardoor hij een advocaat zou moeten betalen.

Mocht hij een beetje minder tegen heilige huisjes hebben geschopt, was hij al lang tot hoofdverpleger gepromoveerd en stond er nu een ander cijfer op zijn bankrekening.

Gelaten keek hij Peggy aan.

'Misschien kom ik met jouw positieve referenties over mijn verpleegkunsten toch nog ergens, wie weet schop ik het ooit tot directeur van Jan Portaels.'

Geen reactie.

‘Als jij aan de juiste touwtjes trekt, hoef ik me nergens meer zorgen over te maken.’

Stilte.

‘Maar dat zou oneerlijk zijn, niet? En zeer onprofessioneel. Ik maakte maar een grapje.’

Peggy's ademhaling verliep zo traag, dat je erg goed moest opletten om te zien dat ze nog ademde. Op sommige momenten was ze in staat om met hem te communiceren en op andere momenten ... Was dit het ogenblik waarop ze het opgaf? Of antwoordde ze niet omdat ze niet gediend was van zijn flauwe grappen?

Hij kende haar als een taaie tante, maar wel eentje met humor. Op een goede dag zouden zijn opmerkingen haar niet choqueren, integendeel. Ze zou de bal vinnig terugkaatsen. Waarschijnlijk had ze hem niet gehoord, elke dag leek ze verder weg te zinken in die on-grijpbare wereld waarin haar gehavende geest rondzweefde.

Hij keerde terug naar Second Love en vervulde de vragenlijst.

Geslacht:

Man

Naam:

Vincent Roels

Beroep?

Maakte dat iets uit? Was een ingenieur beter in bed dan een verpleger? Wat een rotvraag.

Het was vast geen toeval dat de populairste profielen mannen waren met een prestigieuze functie en een rijkelijk gevulde bankrekening. Hij was vijfenveertig, bijna zesenvieertig en te oud om in die valkuil te trappen. Toegegeven, hij zat er financieel niet zo warmpjes bij, gezien de uitgaven die hij had voor de hypotheek en de studie van zijn zoon, maar wat zou dat? Hij was niet op zoek naar een nieuwe echtgenote, maar naar iemand die hij kon vastbinden. Hij typte:

Orthopedisch chirurg

Geboorteplaats:

Ukkel

Geboortejaar:

De waarheid of liegen? Met het profiel van een vijfenveertigjarige chirurg zouden de vrouwen ervan uitgaan dat hij er financieel goed

voorstond – waardoor hij toegang zou krijgen tot een ruime keuze aan gewillige kandidates – maar misschien zou hij juist hierdoor snel door de mand vallen. Hij was niet iemand die financieel sterk genoeg stond om de gewillige dames te trakteren op exclusieve diners of chique hotelkamers. Hij reed niet rond in een Jaguar, terwijl hij met zijn iPhone een modieus Armanikostuum bestelde op de Louizalaan. Bovendien waren de meeste dames die dit soort sites afschuimden op zoek naar romantiek. Zij wilden daten en hij wilde pijnigen. En was dat niet precies wat chirurgen deden, hun patiënten pijnigen nadat ze hen eerst onder narcose brachten? Hij had geen beter nepberoep kunnen kiezen en ging verder met het aanmaken van zijn valse identiteit. Hij vulde aan:

1986

Een vijfendertigjarige chirurg was te jong om te zwemmen in het geld maar nog steeds veelbelovend genoeg voor de vrouwelijke kandidaten. En dankzij zijn babyface zag hij er niet ouder uit dan veertig. Het enige wat hem te doen stond, was het vrouwelijk schoon vertellen dat hij er ouder uitzag dan hij was.

Hij was zijn tijd aan het verdoen, hij hing al een uur rond op deze site en had zijn profiel nog niet eens aangemaakt. In zijn haast om dit achter de rug te hebben klikte hij op *bevestigen*, waarna hij terecht kwam op een scherm vol oplichtende hartjes.

Welke van onderstaande uitspraken zijn op jou van toepassing (meerdere antwoorden zijn mogelijk):

Ik val op vrouwen

Ik val op mannen

Ik ben biseksueel

Geef mij maar een trioetje!

Onderaan kon hij het vakje aanvinken: *Ik ben enkel geïnteresseerd in kortstondige relaties.*

Dat was duidelijk. Iets fluisterde hem toe dat hij liever een ander vakje had aangevinkt: *Ik hou van sadomasochisme*. Het was een stemmetje dat hij de laatste tijd vaak had onderdrukt.

Hij was verbitterd. Zijn huwelijk bestond enkel nog op papier en zijn vrouw hield er een buitenechtelijke vriend op na. Toch wist hij dat hij dit alles te danken had aan zijn eigen ongeoorloofde avontuur-tje. In een dronken bui had hij Esther ontmoet in een hippe bar waar-

van hij de naam niet meer wist. Hij sprak haar aan en zij antwoordde, gezeten op die hoge barkruk.

Esther was speels en jong, volledig in het zwart gekleed en droeg een rok tot boven de knie. Haar zwartgelakte laarzen, vuurrode lippen en donkerbruine ogen vertelden hem dat ze had waarnaar hij op zoek was: een abonnement bij een sm-club, zin in vrijblijvende, harde seks en een uitweg uit zijn saaie bestaan. Dus nee, hij kon het Sarah niet verwijten dat ze zelf een relatie begon nadat ze erachter kwam dat hij haar maandenlang bedroog.

Sarah had hem vaak voor de voeten gegoooid dat Bertrand – de nieuwe vlam in haar leven – walgde van wat hij haar had aangedaan en hij had hier niets tegenin kunnen brengen. Hij was in de fout gegaan. Die belofte van eeuwige trouw die hij in de kerk had gedaan, had hij geschonden en dat kon hij nooit meer ongedaan maken. Sarah had gelijk dat ze verder was gegaan met haar leven, Bertrand had gelijk dat hij hem een klootzak noemde. Hij had het nu eenmaal verkloot.

Was dit het dieptepunt in zijn leven? Hier zat hij, in een chic penthouse waarvan hij niet de eigenaar was, met als enig gezelschap een patiënt die leed aan ALS en die meer dood dan levend was. Peggy had de leeftijd die zijn moeder zou hebben gehad als ze het tijdelijke niet voor het eeuwige zou hebben ingeruild.

Hij had geen zin om nog meer details over zijn seksuele voorkeur online te gooien en sloot het scherm van zijn laptop. De wondere wereld van overspel verdween. Zijn maag knorde, hij verlangde naar spek met eieren.

‘Peggy, ik duik even de keuken in.’

Haar hoofd bewoog, traag maar zeker. Plots leek ze de kracht te hebben om haar hoofd zelfstandig rechtop te houden. Verbaasd vroeg hij zich af of ze straks zou opstaan en vrolijk de deur zou uitwandelen, op weg naar de stad om zichzelf een nieuwe bikini aan te schaffen. Was dit normaal?

Een paar seconden later viel haar hoofd als een dood gewicht tegen de rechter hoofdsteun. Ze lag weer bewegingloos in haar rolstoel, alsof het nooit anders was geweest.

Had hij dit goed gezien? Hij voelde zich duizelig en licht in zijn hoofd en twijfelde aan zijn beoordelingsvermogen.

Dit was zijn dag niet. Maar dat maakte niet uit, hij mocht zichzelf gelukkig prijzen dat hij in dit luxueuze penthouse kon logeren en dat niemand zich verder met zijn zaken bemoeide.

Niemand wist wat hij op zijn kerfstok had.

2

Er was geen wolkje aan de lucht en voor de derde dag op rij stegen de temperaturen tot boven de dertig graden. Vincent zette zijn zonnebril op en wandelde het recreatiedomein *De Drie Fonteynen* binnen, een van zijn favoriete plekken tijdens de zomermaanden. Vroeger was hij hier vaak naartoe gefietst nadat zijn shift in het ziekenhuis erop zat.

Hij nam een hap van de boterham met spek die hij zojuist had klaargemaakt. Vervolgens liep hij langs Jezus, de verwarde kerel die dacht dat hij de verpersoonlijking was van de zoon van God. De man gooide brood naar de eenden in de stadsvijver. Hij was lang en mager, en op de zelfgemaakte bandana om zijn hoofd zat een groot kruis van aluminiumfolie. Toen Vincent hem zes jaar geleden voor het eerst tegenkwam in het park, had hij hem wantrouwig aangekeken. Met zijn houten staf en zijn lange, rode gewaad waarop in slordig handschrift met viltstift stond geschreven: *Ik ben Jezus*, leek hij wel ontsnapt uit een psychiatrische instelling. *Ik ben Jezus! Prijs de Heer! Hij is teruggekomen om u te redden! U, jawel meneer!* had hij hem voor de voeten geworpen toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

De man leed aan grootheidswaanzin. Op momenten waarop zijn manie opspeelde, sprak hij iedereen aan om te verkondigen wie hij was, ook al kwam dat de laatste tijd niet meer zo veel voor. Steeds vaker zat hij doelloos voor zich uit te staren op het bankje in het park. Vincent was inmiddels zo aan zijn aanwezigheid gewend, dat het leek alsof er iets ontbrak wanneer Jezus – hij kende zijn echte naam niet – niet rondhing in het recreatiedomein. Niemand wist waar Jezus vandaan kwam. Wat hij wel wist, was dat de man zeven jaar geleden in het ziekenhuis was opgenomen nadat hij een overdosis medicijnen had genomen die waren bedoeld om zijn manie onder controle te houden.

Wanneer Vincent hem zag zitten op een bankje in het park, hield hij hem af en toe gezelschap. Soms zaten ze gewoon naast elkaar, zonder dat er een woord werd gewisseld, en soms – op momenten waarop Jezus het besef van realiteit was verloren – bood hij Vincent een stuk brood aan terwijl hij zei: *Dit is het lichaam van Christus*.

Vandaag was zo'n dag. Jezus begon meteen te zingen toen hij Vincent zag. 'Laa-haaam Gods, dat-wegneemt-de-zonden-der-weeeereld ...' Hij gebaarde dat Vincent de rest van de tekst moest aanvullen.

'Toe dan, Vincent! Ik weet dat je diep in je hart gelooft in God, de almachtige Vader, dat weet ik gewoon.'

'Drink je wel genoeg water? Je moet uitkijken dat je niet gedehydrateerd raakt, want als dat gebeurt moet je naar het ziekenhuis. Nee, dat overleeft zelfs Jezus niet.'

'Jezus moet boeten voor de zonden van de mensheid.' Hij haalde zijn schouders op en gooide een laatste stukje brood naar twee eenden in de vijver. 'Jezus is bereid te sterven.'

Vincent gaf hem een schouderklopje, overhandigde hem een broodje en nam afscheid. Hun gesprek was kort, zoals zo vaak wanneer Jezus in een manische periode zat. Op die momenten hoefde Vincent geen zinnig gesprek te verwachten.

Hij keek nog even over zijn schouder terwijl hij wegliep.

Het verliefde koppeltje dat aan kwam wandelen, liep in een grote boog om de predikende Jezus heen.

Hoewel hij niets gemeen had met Jezus, kon Vincent zich niet aan de indruk onttrekken dat ze allebei in een razend tempo hun ondergang tegemoet snelden. Een week geleden had hij zich kandidaat gesteld voor de functie van hoofdverpleger in het AZ Jan Portaels. Hij had Eriks voorstel tot loopbaanonderbreking dankbaar aangenomen, maar hij wist als geen ander dat hij nooit meer aan de slag kon in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius, niet na alles wat er was gebeurd.

Hij stak de Europabrug over. Deze weg had hij al zo vaak genomen, de brug over en dan te voet naar Stoom, zijn favoriete koffiehuis dicht bij de Grote markt. Ze serveerden er de perfecte Latte Machiatto en de zaak had meer panache dan menig koffiehuis in Vilvoorde.

Terwijl hij de Lange Molensstraat inliep, ontgrendelde hij zijn mobieltje. Zou hij Fadoua bellen? Misschien was ze vrij om koffie met hem te drinken?

Jaren geleden had hij haar leren kennen tijdens haar stage in het Sint-Alexius-ziekenhuis te Grimbergen. Fadoua was een knappe vrouw. De sprookjesprinses uit *Duizend-en-één nacht* kwam tot leven in haar glanzende haar, getaande huid en pikzwarte ogen. Ze

was moslima en zat vast in een ongelukkig huwelijk, ze was echter te trouw aan haar geloof en haar familie om overspel of scheiding te overwegen. Religie en familiewaarden vond ze belangrijker dan haar eigen geluk.

Fadoua nam niet op, en naar goede gewoonte was er ook geen mogelijkheid om een bericht in te spreken. Hij hoorde de beltoon die tot in het oneindige bleef doorgaan. Het bleef hem verbazen dat er tegenwoordig mensen rondliepen die hun voicemail niet activeerden.

Misschien kon hij proberen haar te bereiken via Facebook? Zelfs haar profiel op sociale media bestond uit leugenachtige foto's van haarzelf en mijnheer *Ik-maak-mijn-vrouw-ongelukkig-omdat-ik-stiekem-homo-ben*. Hij besloot iemand anders te contacteren en scrolde door zijn contactlijst. Met wie zou hij – naast Fadoua - nog graag koffie drinken? Erik zat in Californië. Sofie deed deze week de nachtschift dus die was vast nog aan het slapen. De anderen ... Wat was de rest aan het doen?

Iedereen leek wel met iets zinvols bezig. Hoe ouder hij werd, des te meer hij met zijn neus op de naakte feiten werd gedrukt. Zijn collega's waren aan het werk, hij had niet veel meer van hen gehoord sinds hij in Sint-Alexius een knuppel in het hoenderhok had gegooid. Zijn vroegere vrienden waren getrouwd en hadden naast hun carrière amper tijd voor hun vrouw en pasgeboren baby en dan was er Fadoua. Zij wilde liever niet te vaak met hem worden gezien om geruchten de kop in te drukken. Pas op het ogenblik dat zijn relatie met Sarah op de klippen liep, had hij ingezien dat zijn vriendenkring voor een groot deel bestond uit haar vrienden. Openhartig als Sarah was, had ze niets verborgen gehouden voor haar vrienden. Hij twijfelde er niet aan dat ze hen in geuren en kleuren had verteld wat hij had uitgespookt.

Tegen de tijd dat hij de Lidl passeerde, bleef zijn vinger hangen boven de contactgegevens van Hendrik. Hendrik was een vriend die hij langer kende dan Erik, en dat wilde iets zeggen want het voelde alsof hij Erik al heel zijn leven kende.

Hendrik Muisvalk was de nieuwkomer in de tweede kleuterklas. Hij woonde samen met zijn ouders, broer en zus een straat verderop en Vincent was een aantal keer bij hem thuis gaan spelen, tot hij verhuisde omdat zijn vader een eigen praktijk als jurist ging uitbaten

in Halle. Ze verloren elkaar uit het oog en kwamen elkaar jaren later toevallig tegen op een studentenfeest van de universiteit waaraan Hendrik studeerde. Sindsdien hadden ze geregeld contact met elkaar en toostten ze vaak op vroeger, op verloren gegane tijden toen alles zoveel eenvoudiger was.

Hendrik had intussen samen met zijn broer Willem de zaak van zijn vader overgenomen en hij werkte als advocaat in Halle. Zijn specialisatie was farmaceutisch en medisch recht.

Ook in het professionele leven hadden hun paden elkaar gekruist. Zeven maanden geleden had Vincent de familie van een patiënt van Sint-Alexius op de hoogte gebracht van een medische fout die het ziekenhuisbestuur halsstarrig probeerde te verdoezelen. De familie van het slachtoffer had een rechtszaak aangespannen en het ziekenhuis had Hendrik in de arm genomen om hun zaak te bepleiten.

Vincent drukte op zijn telefoonnummer en de verbinding kwam tot stand.

Hendrik beantwoordde de oproep meteen.

‘Hé, Vincent! Waaraan heb ik de eer te danken?’

‘Ik zoek een Chinese vrijwilliger om de stilte in mijn hoofd te doorbreken. Of de chaos, het is maar hoe je het bekijkt.’

‘Zo stil is het daar anders niet, het lijkt wel of je op de snelweg staat. Ben je van plan om van het viaduct van Vilvoorde te springen?’

‘En jij gelooft dat mijn laatste telefoontje in dat geval naar jou gaat? Dat dacht ik niet.’

Hendrik grinnikte. ‘Fijn dat je aan me denkt, maar binnen drie kwartier sta ik voor een rechter die me liever ziet gaan dan komen.’

Vincent hoorde hem gedag mompelen. Hendrik – stipt als altijd – was nu vast al in het Paleis van Justitie aanwezig om zich ervan te verzekeren dat hij op tijd was. Op de achtergrond klonk geroezemoes. Hoe kon iemand zo stipt en goed georganiseerd zijn?

‘Waar zit je?’

‘In het Paleis van Justitie, in vol ornaat. Toga en bef inclusief.’

Dacht hij het niet?

Hendrik ging verder: ‘Ik vind het heel fijn dat je aan me denkt maar ik wil nog even een confrater spreken.’ Hij fluisterde: ‘Ik kom er zo aan, meester.’

Vincent begreep niet hoe Hendrik erin was geslaagd een relatie

te hebben, de man leek wel dag en nacht te werken. Hendrik had hem herhaaldelijk bedankt omdat hij hem weghaalde vanachter de stapel te behandelen dossiers op zijn bureau. Hij was een van de drie personen die op de hoogte was van zijn voorkeur voor bondage en sadomasochisme. Hoewel Hendrik zelf nooit inging op Vincents uitnodiging om hem te vergezellen naar een sm-club – en er ook geen interesse in had – luisterde hij gefascineerd naar de verhalen die Vincent hierover vertelde.

Hendrik gaf hem niet het gevoel dat hij een freak was, maar iemand die deel uitmaakte van een bijzondere wereld tot welke hij zelf nooit kon of wilde behoren. Dat gaf hij ooit toe nadat ze een biertje te veel hadden gedronken in brasserie De Drie Fonteynen. 'Iedereen heeft iemand nodig die excentrieker is dan hijzelf, ik denk dat we er op die manier voor zorgen dat we ons verstand niet verliezen,' had hij gezegd. 'Ken jij niemand die extremer in het leven staat dan jijzelf?'

Vincent had hem een vreemde blik toegeworpen en hem aange-moedigd nog een slok bier te nemen, voordat hij van onderwerp ver-anderde. Het fijne aan met Hendrik aan de toog hangen, was dat hij na een aantal Stella's vergat dat hij beter geen pikante verhalen over zijn werk kon vertellen. Maar dat deed hij wel en Vincent luisterde geboeid naar de gruwelijkheden waartoe mensen in staat waren. Gelukkig was Hendrik altijd nog voldoende nuchter om te weten dat hij geen namen mocht noemen.

Veel vaker waren de rollen omgekeerd. Op sommige ochtenden kon Vincent zich niet meer herinneren wat hij de vorige avond met Hendrik had besproken, omdat hij te dronken was geweest.

Hendrik haalde hem uit zijn overpeinzingen en zei: 'Ik heb nog vijf minuten.'

Vincent vertraagde zijn pas, hij was bijna bij Stoom.

'Is alles wel goed met je?' vroeg Hendrik. De onrust klonk door in zijn stem.

'Ik kon de idiote verleiding niet weerstaan om in te loggen op een site voor overspel. Het heet Second Love, en hoewel jij vast niet eens weet dat zulke sites bestaan, heb ik me aangemeld. Ik zoek iemand die me dit hele idiote idee uit het hoofd kan praten. Ik zou niet in deze situatie zitten als ik Sarah niet had bedrogen, dus dit soort sites heeft me in het verleden enkel problemen bezorgd.'

‘Zo? Gewoon doen, man. Waarom niet? Je relatie met Sarah is toch op de klippen gelopen? Ze heeft nu iemand anders. Je blijven vasthouden aan het verleden dient nergens toe. Waarom zou je je niet aanmelden?’

Dit was niet wat hij wilde horen. Hij veranderde van onderwerp. ‘Dus jij gaat straks pleiten? Interessante zaak?’

‘We bellen morgen, dan vertel ik je er alles over. Al moet ik je teleurstellen, mijn rechtszaken zijn zelden of nooit spannend. Hou je taai, kerel.’

De verbinding werd verbroken. Hij stond bij de ingang van Stoom en dacht dat Hendrik vast ongelijk had. Je op een site voor overspel begeven zou enkel problemen opleveren. Zo’n datingsite was niets voor hem. Hij kende zichzelf goed genoeg om te weten dat hij een vogel voor de kat was als hij de profielen van die overspelige vrouwen zou aanklikken.

Bij de ingang van Stoom hing een A4’tje waarop stond: *Wegens omstandigheden gesloten, morgen weer open!*

Teleurgesteld besloot hij verkoeling te zoeken bij de waterfonteinen en slenterde door de Bergstraat. Vilvoorde was een prachtige stad, toch was het te klein om faam te verwerven als winkelstad en te groot om de gezelligheid van een plattelandsdorp te evenaren.

Hij liep over de Grote Markt. Het schaterlachen van kleine kinderen weerklonk in de verte, ze gebruikten de dansende fontein en als waterspeeltuin. In hun kleurrijke zwembroekjes probeerden ze de omhoog spuitende waterstralen te ontwijken terwijl ze de tijd van hun leven hadden. De omliggende banken waren bezet door bejaarde Turkse mannen en Marokkaanse vrouwen. Ze keken naar hun kroost dat met hun step en fietsje over het plein sjeesde. De terrasjes van de omliggende brasserieën zaten vol met hoofdzakelijk witte klanten die het geheel aanschouwden vanachter een hippe zonnebril, hierbij nippend aan een Martini of Bacardi Cola.

Hij zag verliefde stellen. Collega’s. Moeders en zonen. Er was zo veel volk en toch overviel hem een zwaarmoedig gevoel van eenzaamheid.

Meer dan twintig minuten later sloot hij de deur achter Peggy’s oude schoolvriendin die op haar had gepast tijdens zijn vrije uurtje.

Peggy trok zich terug in haar slaapkamer terwijl Vincent achter